

Tisztelt Gyászoló Család! Tisztelt Hozzátartozók!
Kedves Kollegák és Barátaim!

Ismét gyászol a szakszervezeti mozgalom. Az MSZOSZ volt elnökei Wittich Tamás és Nagy Sándor, majd a közelmúltban a SZEF elnöke, Varga László halála után mély megdöbbenéssel fogadtuk a hírt, hogy életének 64. évében Pataky Péter az MSZOSZ egykori alelnöke és elnöke, a Magyar Szakszervezeti Szövetség első elnöke is itt hagyott bennünket. Ő is nagyon hamar ment el közülünk.

Végtelen szomorúságunknak oka volt az is, hogy bízunk, reménykedtünk felépülésében, abban, hogy az orvosi kezelések után lehetővé válik, hogy újra jöjjön a Magyar Szakszervezeti Szövetség központjába, hogy humorával, mosolygós arcával, színes egyéniségével újra rendszeresen találkozhassunk.

A munkavállalói érdekvédelem kiemelkedő tudású, meghatározó személyiségű volt vezetőjétől nehéz búcsúzni, mert élete elválaszthatatlanul kapcsolódott a hazai és a nemzetközi szakszervezeti mozgalomhoz. Nem véletlen, hogy munkásságát a hátrányosabb helyzetben, nehezebb körülmények között élők képvisellete határozta meg, hiszen a családi indíttatásában is a szociális érzékenység, a szolidaritás meghatározó volt.

Azon kevesek közé tartozott, akiknek az élete, aktív munkavégzése teljes egészében összefonódott a szakszervezeti mozgalommal. Az egykori szakszervezeti működtetésű Fővárosi Művelődési Házban népművelőként kezdett dolgozni, majd a szakszervezeti mozgalom legmagasabb posztjáig jutott, felkészültsége, segítőkészsége, ismertsége és a Vasas Szakszervezetben, illetve az Érdekvédelmi Tanácsadó Szolgálatnál megszerzett tapasztalatai alapján is. Szakszerű érveléseit megalapozta felkészültsége, olvasottsága, tudása. Kulturált vitapartner volt, aki a mindenkori kormányzattal, a munkáltatók országos szervezeteivel igyekezett tárgyszerű, az általa képviseltekért szolgáló megállapodásokat kötni, de ha kellett, ha a szövetség tagszervezetei kérték, demonstrációkon, nagygyűléseken szónokolt.

Tanulmányai, írásai, elemzései, előadásai segítették a szakszervezetek törekvéseinek sikerességét, a kitűzött célok elérését. A munkavállalók életminőségének javításához hozzájáruló törvények, szabályozók kidolgozásának, módosításának kezdeményezője és részese volt, a privatizációs időszakban végzett képviselati munkájára sokan emlékeznek, sokaknak segített nehéz élethelyzetükben.

Szakszervezeti vezetők és üzemi tanács tagok százait ismertette meg az érdekvédelemmel, segítve őket a legfontosabb ismeretek, tudás megszerzésében. Az MSZOSZ tagszervezetei összefogásának, kohéziójának erősítésében számíthattunk rá, de tisztelettel gondolnak rá más konföderációk, azok tagszervezetei is. Ilyen a villamos szakszervezet is, melynek szövetségi vezetősége leveléből hadd idézzek: „Az EVDSZ osztozik Pataky Péter családjának, valamint a Magyar Szakszervezeti Szövetség tagjainak gyászában, szervezetünk saját veszteségének is tekinti Pataky Péter halálát. Emlékét, mosolygós egyéniségét örökké megőrizzük emlékezetünkben.” Így vagyunk ezzel mi is, a Magyar Szakszervezeti Szövetség tag- és megyei szervezeteiben és gondolom más konföderációkban is.

Pataky Péternek a szakszervezeti mozgalomban eltöltött több, mint 40 éve, életműve hagyatéka arra kötelez bennünket, hogy a jövőben is őrizzük meg a tőle kapott tapasztalatokat, a megfontolt bölcsességet, a szakszerűséget, az europeer magatartást, a konszenzusra törekvést, a társadalmi, emberi gondok iránti eredendő érdeklődést és őrizzük meg a család iránti szeretetet, mint ahogy tette ezt Ő is. Tudjuk, mert néha szóba került, hogy szeretett felesége, gyermekei, unokái körében akart több időt tölteni, kultúrával, olvasással, oktatással, képzéssel többet foglalkozni nyugdíjas éveiben.

Sajnos ez nem sikerült.

Kedves Péter!

Nehezen búcsúzunk tőled. Sajnos már nem vagy közöttünk, csak emlékeddel. Mindenkinek segítettél, de a nagy rohanásban nem figyeltél eléggé magadra. Az alattomos betegségre, amely nem bírt a lélekkel, hát legyőzte a testet. Nem akartunk búcsúzni tőled, csak elköszönni egy újabb közeli találkozás reményében. Sajnos erre már nem kerülhetett sor, de eljöttünk, itt vagyunk, volt munkatársak, kollégák, barátok nevében, hogy tisztelegjünk és fejet hajtsunk ravatalod előtt, hogy végső búcsút vegyünk Tőled, a szakszervezeti vezetőtől, a munkatárstól, a jó baráttól. Igazi szakszervezeti ember voltál, határozott érdekvédő, aki több évtizeden át fáradhatatlanul dolgozott és küzdött a dolgozók jobb sorsáért. Megalkuvás nélkül harcoltál elveidért, ezért is a munkahelyeken, az emberek között is szeretettel vártak, emelt fővel járhattál, és ezért kaptál elismerést a különböző közösségektől. Még kell egy kis idő, hogy rádöbbenjünk, nem vagy köztünk.

Kedves Péter Barátom!

Gazdag életutad, nemes küldetésed sajnos véget ért. Gyászol a szakszervezeti mozgalom, de emléked, melyet megőrzünk, itt él velünk tovább. Búcsúzunk Tőled Arany János soraival, köszönve, hogy segítettél bennünket.

*Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élete kincsét, ámbár napja múlt,
Hanem lezárva ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul,
Mely fennmarad és nőttön nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik,
Melyhez tekint fel az utód erénye:
óhajt, remél, hisz és imádkozik."*

Bányászköszöntéssel: Utolsó Jó szerencsét! Nyugodj békében!